

DIOGEN[©]

PRO KULTURA MAGAZIN
CULTURE MAGAZINE

JADRANKA VARGA

POEZIJA

PJESME IZ SAMOSTALNIH ZBIRKI POEZIJE

Iz 1. zbirke "SJENA DUŠE"; digitalne-knjige.com 2011.

<http://www.digitalne-knjige.com/varga.php>

OPROSTI MI, ŠTO ODLAZIM

Oprosti, što u odlutalom danu
od tvog snježnog daha
sad dodirujem nečije tuđe lice i njegovu kosu,
oprosti, što te nisam
odtugovala kako treba,
oprosti, jer ću umrijeti smrću sjene
i prije toga ti napisati pismo
o tome koliko si me volio.

Oprosti, što sam te pokrivala valovima mora
i zato što sam dodirivala
po strunama tvog života neke teme
od čega i gromovi zaniijeme,
oprosti, što sam te čekala
u gradu južnog vjetra
i što odlazim bez riječi,
jer sam mjesecima
bila vjerna nekoj slaboj točki,
a ti bosonog i bijedan mislio si,
da sam tvoje duše samo sjena.

Sačuvaj taj plamen,
da u vječnost gleda
i na usnama neke druge
neka pobijedi tog svjedoka,
dok ću ja zaploviti
sjevernim morem moje ljubavi
i otisnuti moju životnu jahtu
s udaljenog doka.

Bez glasa nestajem,
jer sam usnama dodirnula kožu
gdje se ne mogu zavući
onda kad mi je hladno
i ne želim tvoju naklonost ovih dana,
više mi nisi u modi,
a tvoje usne ne želim ljubiti gladno.

Iza leđa od granita
umorna sam od ovih snova
koji mi najavljuju život
bačen u apetite tame,
ti si mnogo više učinio
od zore novog dana
i vratio si me
na početke mene same.

I sad ću filozofski završiti
ovu priču o nama,
dok pamtim naš susret
kad si me kupio slatkoćom,
a vrijeme je od onda do sada
između nas satkalo mnogo laži
koje se izgovaraju lakoćom.

Nedorečena sam u svom plavom snu
i o priči što su je neživi pričali
iz doba kad si crno vino pio
i... hvala ti, moj mrtvi šapate,
što si ipak u jezeru ljubavi
jasne poruke od mene krio.

MOŽDA

Navukoh čednu rukavicu
na bestidnu ruku i pokrih se tamom.

Pila sam male gutljaje tvog daha,
odvijala se gozba ispod neba
koje nam je bilo naklonjeno te noći,
želje su se množile
poput tamnoputih žena
na tržnici punoj zrelog voća,
nježan vjetar zanjihao je
zelene zavjese u mojoj sobi,
dok sam ispijala te male gutljaje
i hranila se tvojim tijelom
kao što se mistik hrani vjerom
u pustinji gdje živi.

Na jelovniku je bilo raznih delicija,
ali uzeh samo ono
što samoća u tebi nije ostavila
i zaboravila sam skitnicu,
a poželjela sam ljubavnika.

Albatrosi su letjeli u dalekim zemljama,
oči su zasjenila krila tvojih prstiju,
mene nije bilo,
pokrila nas je tama
zaplivali smo podzemnim morem požude
i nekih čudnih vibracija u srcima.

Možda ljeto,
možda južni vjetar,
možda kiša,
ali nešto je utjecalo na to,
da te tako silno poželim.

TAJNI PERGAMENT

Prolazi vrijeme, trajemo i mi, prolazi i naše vrijeme kao zvijezda što zasja na nebu i više je nema.

U suzi palog anđela nema gnjeva, tamo je tuga duboka i vječna, prošlo je vrijeme, iz zraka oduzimam one molekule koje će mi napuniti dušu suzom palog anđela.

U tom novom okruženju pokušavam pronaći neki dio sebe, ima li me? ...naravno, nema me u slijepim očima ove sudbine, već sam negdje daleko, izvan sfera trajanja običnosti pa još ponekad zalutam stazama duhova samotnih šuma i hodnicima predsmrti/sna, jer san je savez između živih i mrtvih, zemlja gdje postojimo drugačiji, nego što smo sami sebi.

Na dnu duše vidim savijen pergament, što li piše u njemu, moja sudbina, sljedeći dani, sati, minute?

Tajna, zatvorena u sebe, presavijena u pergament na dnu duše, skrivena očima sudbine, najvažnije je da je duša prepoznala tvoj lik sa kojim ću odmotati taj skriveni pergament sudbine.

NEMOĆ

Boli me zvuk neba, dok mu Sunce otvara tamna vrata, boli me sjećanje rastanka.

Sjeverna strana mog srca uspostavila je potez zaleđivanja, južna strana gori u vatri.

Ne mogu protumačiti te simbole koji su poput bisera prosuti pred mene, ne mogu vidjeti svoju sjenu, ne mogu vidjeti onaj početak koji me uvijek vraća – meni samoj, nekako se izgubih u tom vremenu, u tom čudnom životu, možda bih trebala pozvati svog anđela, ali mislim da me i on zaboravio.

Prolazi vrijeme u čekanju, raspravama o muškim principima i ženskoj pasivnosti, obuzima me san i magla, ne čujem pjev ptica ranom zorom, ne mirišim jutarnji zrak, oči su slijepe, zelene i slijepe.

Bliži se smiraj dana, ali ja sve dublje i dublje tonem u ništavilo koje tako boli, u moj potonuli svijet ne mogu doći, jer sam zaboravila gdje mi je ključ tih tajnih vrata.

Osjećam nemir, jer ostajem pred tim vratima, a brezove šume i dalje dozivaju moju dušu što neprilagođena lebdi između mene i neba.

BILA SAM MU...

Bilo je to šaputanje duše zanesenjaka, romantičara opčinjenog dubokim pogledom mog zelenog oka.

U tom vremenu bila sam mu ključna tema, bila sam razbijena čaša slučajno pala na pod, bila sam mu strast gdje je slijetao kao jata umornih ptica na putu prema jugu, bila sam mu sve.

Mirisao je opojno eterično ulje mediteranskih borova i nosio mi njihove iglice na dar, opisivao mi je leptire koje je sretao na svom putu, pokušao mi je dočarati šum vjetra dok mu je lelujavao kroz kosu.

Gledali smo te slike, zajedno smo topili svoja tijela u eteričnim uljima, dok su ljetne kiše ispirale i posljednju kap prašine ljeta, brisali smo bez dodira jedno drugo.

Iznad bola postojanja, iznad naših uznemirenih duša, iznad strasti susreta, još uvijek zalutam u te mirise eteričnih ulja.

RAJ

Kad hodaš mojim tragovima,
ne sanjaj moje snove,
ne uzimaj dio mog daha,
ne pretvaraj moju riječ u svoju,
uzmi dio zvjezdanog praha
i pozlati njime dušu moju.

Ne zaobilazi izgovore
i ne zaboravi,
moji snovi su ono
što moj život tvore.

Kad se zapitaš jednog dana,
kako ćeš opisati izlazak Sunca
iza zavjese Univerzuma,
znaj, nikad toliko bilo nije
pitanja u mojim očima
kao kad sam gledala,
a nisam vidjela,
kao kad sam osjećala,
a nisam se sjećala.

Negdje izvan prostora
gdje Sunce ne dolazi
i gdje ptica na rame ne silazi,
mudar stih zauzima mjesto
kao kralj na izlizani prijestol
i zavađa me da mu se odazovem,
divne snove u sjećanja dozovem.

Zlatan disk razapinje svoje zrake
u daljinu me odvlači njegov sjaj,
a ti, kad hodaš mojim tragovima,
ne remeti taj unutarnji raj.

Znaj, to je zemlja vilinska
uzalud pokušavaš tu viziju dotaći,
jedino, kad sam ti srcu bliska
u tom raju – i mene ćeš naći.

LJUBAZNA MASKA POSTOJANJA

Zaustavi me na tren, izvuci iz mene onaj tračak svjetlosti koji već odavno spava i zaboravljen je u zadnjoj pretkomori srca što opet neujednačeno preskače svoje dobro poznate ritmove, jer kao nitko drugi, ti znaš staviti zapreku pred moju tamu i usmjeriti je dalje od pravca kretanja duše.

Ostala sam blijedog lica i ledenog daha stajati na mjesečnoj stazi koja me odvlačila u moje bezdane, tišina se igra pa zlatnim notama umiruje ove vihore što opet dolaze iz beskraja i razapinju me daljinama.

U nepostojećem zrcalu svijesti pregledavam konture mog lica, dok se iznad grada naginje nebo sliveno sa Dušom i oduzima slovo po slovo tvog imena.

Kako bih te zadržala u toj razlomljenoj liniji na dlanu i protumačila znakove neba, koje mi nije naklonjeno baš ovih dana?

Zaboravit ću one stare kletve, proći ću i večeras kroz bijele magle što su se kao koprene razasule iznad mog balkona, prekrile drveće pa se čini, vjenčanje li je to Mjeseca i Noći ili je meni vrijeme opet u snove poći?

Ispod maske ljubaznosti teško diše Duša i opet se oduzima sama od sebe, luta kroz bijele magle sanjajući o čudnom plemenu koje živi u neprohodnim šumama nježnosti pa se zaustavlja baš tamo gdje je Longinovo koplje probilo bedro i gdje se razlila krv boje ruže.

Još uvijek tu zastanem kad dodirnem bolno mjesto na Duši i umirem svaki puta u sjećanju na ljubaznu masku postojanja.

Iz 2. zbirke "PREDVORJE BIJELE TIŠINE"; digitalne-knjige.com 2012.

<http://www.digitalne-knjige.com/varga2.php>

NEŽIVI TRENUTAK

Mene više nema u toj čudnoj poeziji koju izlijevam iz duše vremena, dok potrošene sate brojim u igri sunčane svjetlosti koja obasjava ovo pro hladno i neživo jutro.

Iz nijeme tišine, toliko nijeme da se zauzima sama od sebe, planete rotiraju svoje sablasne elipse, a moj nemir se zaustavlja ispred mirnog čela nemirnih misli i poručuje, da je sve potonuće u trenutak i da je trenutak život koji se živi.

Opet pregledavam konture lica u zamagljenom zrcalu zaustavljajući pogled na očima gdje u tom bezdanu ne prepoznajem uzvraćen pogled moje duše pa se sve opet vraća na onaj početak neživog trenutka koji klizi kroz mrtvilo ove zamršene poezije i mog još čudnijeg života.

Može li mi tarot prestkazati, postoji li u meni ona iskra koja se uvijek javlja kad je ne očekujem ili će se sve odigrati baš kako biše u genetskom „kod“-u sudbine?

Tamne sjene zaplesale su svoj ples, uspavale me i odnijele preko granica stvarnosti, gdje sam opet susrela samu sebe i mrtvom molitvom još umrlog srca zaspala tim neživim snom.

Sad je tako, a ovo jutro mi ne obećava pozitivan predznak, elipsasta putanja tih čudnih planeta ugasiće sjećanja na one mrtve trenutke kojima se uvijek vraćam i to baš onda kad srce osjeti pogled, drugačiji od onog plavog pogleda što je odnio dušu u nepovrat zaborava pa joj ne da da u bijeloj crkvi tuge zapali svijeću samo za taj neživi trenutak.

U BIJELOJ CRKVI

Moji stihovi ne teku više tako često kao prije, duboko se kriju negdje u metaforama sna, čekajući da se objasne i meni samoj pa da poteku kroz tu moju čudnu poeziju. Svaku kap života, koju skupljam iz sekunde u sekundu, može zauzeti tamna sjena i odnijeti je od mene, čekajući da je zaboravim i okrenem se površnosti i da odem od svoje duše.

Ponedjeljak, dan za još jedan udisaj kišnog jutra, dan kad neću vjerovati ljudima, dan kad ni podsvijest ne isprepliće te moje čudne stihove i ne šalje ih da kao tamne ptice prolete na obzorju mog plavog neba.

To je čin stvaranja između mene i duše, to je trenutak kad se plamen svijeće zaigra na povjetarcu, to je trenutak kad moji čudni stihovi čekaju baš onaj pravi trenutak kako bi se objavili na plavom obzorju mog neba.

A negdje daleko, u bijeloj crkvi, jedna duša se moli za moju, noću zaziva sanjare da se okupe oko moje sjene i stvara ples stihova, samo za mene rođenih, samo za mene odabranih.

Ispila sam jutros te čudne konsonante što su se kao mrtva straža dalekih sjećanja nadvili iznad moje duše i neću oplakivati nikoga tko u bijeloj crkvi zaziva moje ime, ne znajući da su sve to hladni trenuci kad nisam uz tebe.

Čekam opet pun Mjesec pa ću odšetati do mrtvog jezera pokopanih stihova, koji će se opet jednog jutra objaviti na plavom nebu moje duše i zauzeti svoje mjesto u bijeloj crkvi gdje jedna duša moli samo za mene.

PREDVORJE BIJELE TIŠINE

Pitanja lome dan, prelama se sve i odlazim polako u san, jer negdje u iluziji iz duše izlazi proročanstvo satkano od zelene trave i uvelog lišća, da bi me sakrilo u ovim melankoličnim jesenskim danima.

U kasni sat ovog poslijepodneva, kad se ne čuje dah ocvale breze i kad me na pučini života nitko ne očekuje, crveno Sunce se užarilo, u daljinama se pokazalo i pitanje mi postavilo.

U toj poslijepodnevnoj kompoziciji melankolije i elegičnih slova, praznina se objavila u bjelini tišine, zauzela mjesto u kutu iza očiju pa me doziva svojim sablasnim zazivom.

Otići ću opet putem Mjeseca, zatvorit ću srce u predvorje bijele tišine i neću se bojati te istine, jer me srebrni Mjesečev sjaj vodi u apstraktnu stvarnost gdje se ne snalazim kao nekad, ali iz podzemlja mojih želja progovara Vestalka što se javlja uvijek kad sam najtiša i najčudnija.

Na raskrižju kod predvorja tišine i bijele neistine zaustavit ću se sa nemirom u duši i blagoslovom za tebe.

Nema me, opet me nema, odlutala sam u moju čudnu poeziju, zatvorila sam stari svijet, razvezala savez Neba i Zemlje i opet načinila gordijski čvor snova gdje na predvorju bijele tišine pokušavam odgonetnuti put za dalje.

Iz 4. zbirke "PLESAČ NA ŽICI"; digitalne-knjige.com 2013.

<http://www.digitalne-knjige.com/varga4.php>

HALJINA

Obukla sam najcrnju noć i otišla nedaleko od sna gdje se granice pretapaju jedna u drugu i gdje ne postoji mjesto, da se duša može sakriti.

Te usne, kojima si ljubio druge, gledam očima tvojim i vidim, da ti se život vraćao unatrag kad si po njihovoj koži ostavljao otiske usana, tako lažne, a u tom trenu tako važne i uz to lice lopova koji krade zadnji izdisaj što ga duša ispušta kada šapće "volim te".

Hej, dušo, zato ću ti ukrasti taj zadnji izdisaj u ovoj najcrnijoj noćnoj haljini u kojoj ti dolazim i ostavljam moj otisak na tvojim usnama.

I onda, kad je najbolnije i onda kad ostaje samo suza slutnje, gorke šifre tvoje ljubavi zauzimaju svoj sat u mom dnevnom rasporedu pa se vrlo taksativno postavljaju kao imperativ mog trenutka.

Ne!, obukla sam najcrnju noć i odlazim tako blizu snu, da bih se zaboravila i još više kliznula niz noćnu tamu u beskraj ljepote ništavila.

NE...

Ne piši riječi u kojima se osjeća mač
što nemilosrdno tvoje riječi veže,
jer iz takvih riječi čuje se plač,
a ljute zvijeri iz njih samo reže.

Ne piši riječi koje imaju prizvuk tuge
što tako dugo u toj pjesmi cvjeta,
već izaberi vesele boje duge
i kreni putem leptirova leta.

Znaj, u tvom srcu ljubav traje
i koliko god će u njemu stanovati,
toliko više ćeš čuti te otkucaje
i životu oko sebe se radovati.

Zato, spremi daleko od sebe taj mač
što tako nemilosrdno tvoje riječi veže
pa nećeš čuti više nikad taj plač
ni ljute zvijeri što iz njih reže.

Iz 5. zbirke "NA TRGU PTICA"; digitalne-knjige.com 2013.

<http://www.digitalne-knjige.com/varga5.php>

TAMNA STRANA SRCA

Voljela sam te tamnom stranom srca, zazivala sam te drugim glasom od glasa anđela kojeg si znao, dirala sam tvoju dušu nijemom željom, da se stopim u neki dio povratka na put bijelih snova gdje tonem i dalje i dalje, gdje me i dalje nema.

Ostalo mi je tek nebesko ništavilo koje ubija cvijet duše što se kao sjena sjene sakrio oko izvora života i završava jednu priču jedne Duše koja će se ponovo roditi i u bijelom miru krenuti ponovo na svoj davno određen put.

Napisano ostaje za spomen, drugi svijet nije za ove riječi, a kad potonem u bol i kad te zazovem bijelom tišinom, zastani kraj pustog groblja i vidi jednu sjenu, koja čeka sumrak pa da se stopi s njim i nestane zauvijek.

U DALJINAMA VJEČNOSTI

Preruši me u nesveto trojstvo, odvedi me do zvijezde gdje se teško diše i ostavi me tamo.

Zaboravi me u pjesmi kad ti dotakne srce i neka bude čudo kad toneš u bol, kad se predaješ stihovima mojih pjesama i kad znaš, da me nikad nećeš zaboraviti, a u pjesmi me zaboravi i ostavi.

Sve što je doživljeno, ljubav je pozlatila svojim perom mladosti i ostavila nas, da se u bijelom miru duše nađemo jednog dana kad se opet sretnemo.

Oh, Nesveti, zaboravi me i ostavi, da skončam ovu turbulentnu dušu na obalama gdje se sprudovi ljube sa sutonom u daljinama i gdje me zavaravaju pjesme neljudske odvodeći me u tamnu bol, tamniju od noći.

Samo tako me ostavi i tako skončavajući, ponovo ću se roditi u neko drugo vrijeme, na nekom drugom mjestu i znam, Nesveti, pronaći ćeš opet ovu koprenu suza kako se vijori u daljinama vječnosti.

NA TRGU PTICA

"Netko te voli", šapće mi Vječnost, prerušila sam se u noć bez Zore, zatvorila sam srce u svjetlost trenutka i ujedinila sam se s igrom u pjesmi.

Spektar duginih boja baca pozitivno svjetlo na moje konsonante koji se i dalje žele
dodvoriti ljubaznoj civiliziranosti amputirane duše.

Željela sam jutros na prozoru uhvatiti Zoru, ali je Suton bio brži i odveo ju je tamo gdje
se mnogi pretvaraju u lažne dijamante i gdje se bez riječi gutaju besmisla neke čudne
ljudske smislenosti za što nema objašnjenja ni u svetim knjigama ni u ljubavnoj
uzvišenosti.

U žurbi sam zaboravila iscijediti oči u tvoj poljubac, zavaravala sam se da to neće
potrajati duže, nego će rana Zora zaboraviti moje ime i odvesti me putovima mirisa
jorgovana koji uvijek cvjetaju u vrijeme mog rođendana.

Završavam danas ovaj serijal pjesama koje su se počele rojiti oko mirnog čela negdje u
kasnu noć sinoćnjeg dana i naglas su se objasnile samo tebi, a ti znaš kako se šapće
na Trgu ptica kad se otkida duša i šalje u hladnu zimu.

Na Trgu ptica dobio si moje srce, a Dušu ćeš sresti kad mi u sljedećoj inkarnaciji
šapneš ono ime koje ću prepoznati kad te opet sretnem.

Iz 6. zbirke "DUŠA ANĐELA"; digitalne-knjige.com 2014.

<http://www.digitalne-knjige.com/varga6.php>

SPOMENDAN CRNE RUŽE

U vazi cvijet odavno stoji i kao da vrijeme ne broji, uz zid moje zgrade provlači se tamna noć očekujući svoje mjesto u kutu čekanja, ljudi prolaze kroz tamne ulice i nikuda ne stižu, a nove kiše opet sive dane nižu.

Mjesec opet skida svoju koprenu oblačnih trenutaka pa negdje tamo, u dalekoj noći povijesnog trenutka umiranja, sjeda uz bogato tijelo bludne žene i slavi taj spomendan crne ruže.

Odavno već ne prolazim stazama crne ruže, ne slavim njen spomendan niti me ima u pjesmama njenim.

Odavno već živim u dva svijeta gdje je Duša, na ovoj strani realnosti, a na Onoj strani, duhovi se ljube u ovoj noći, koja još uvijek čeka.

HVALA

Astral se zabijelio od snova, Božja pisma stižu, slutnje loše mi se nižu, ali vjerujem u anđela čuvara.

Nisam tako prokleta kako su mi namijenili, a u ponoćnoj gužvi oko razbacanih misli, zatrpavam onu lošu, tešku smrtnu misao kojoj još vrijeme nije.

Ima li me?

Razasuta sam zbog riječi koje me guše, a ispod praznog neba gutam svoj život, razvlačim te riječi, moćne zavodnice, koje su me zavele u crni let teških slutnji.

Izabirem svjetlost, glas koji šapuće najtišu poruku anđela i zahvaljuem na toj milosti.

Iz 7. zbirke "IZBRISANO LICE"; [digitalne-knjige.com](http://www.digitalne-knjige.com) 2015.

<http://www.digitalne-knjige.com/varga7.php>

ARITMIJA

Nema mudrosti u kamenju Zemlje,
tek tragovi mrtvih kostiju
i nekih drugih živih života
koji hodaju po njenoj kori
pa se kao prvi grijeh
opet javljaju u snovima grešnika.

Oblak me zagrlio
u tišini svjedočenja ovog trena,
srce se odvojilo na tren
i nepostojano zadrhtalo
poznatim ritmovima aritmičnog
liječničkog nalaza.

NEMA UKLETIH

Nema ukletih...
tek poneka sjena
proleprša životima,
zaustavi se kraj druge sjene
pa zajedno nestanu
u sivim oblacima
žudnje za životom.

Sve su to lažne opsjene,
a živi pogled vatrenog srca
ocrtava kreaturu moje zablude
koja se tako živo ogleda
u nečijem pogledu.

Nema ukletih.

Iz 8. zbirke "MOJ TAJNI SVIJET"; digitalne-knjige.com 2015.

<http://www.digitalne-knjige.com/varga8.php>

SACUVALA SAM SE

Sačuvala sam izvor
gdje je taj cvijet
kao sjena duše živio,
sanjao i životu se klanjao.

Sa kamenih obala
ne dolaze zvuci
tek poneka jeka
kao da mene čeka,
da bih se opet sakrila
ispod trave
i slušala one pjesme
koje samo čarobnjaci prave.

Sačuvala sam se
od čiste praznine
koju ljudi dobacuju
gladnim zvijerima
pa se iz arene života ne vraćaju
bez obilnosti zadovoljstva
tuđom bijedom.

Sačuvala sam se od čovjeka
koji samo na bogatstvo čeka,
a u daljini se kiti sunčani dan
sa odbljeskom neba
i, rekla bih,
to je sve što mi treba,
da se ponovo zagrlje jasmin i ruža
koja svoj miomiris
u daljine pruža.

Iz 9. zbirke "**KAMEN NIJE SAM**"; digitalne-knjige.com 2016. /zbirka poezije posvećena mojoj Šuški, psiću koje više nema/
<http://www.digitalne-knjige.com/varga9.php>

ZAUSTAVLJENE MISLI

Nebo u "škorpionu" sakrilo je svjetlost, obuklo se u neku svoju svetost, a cvijeće smrti je procvjetalo crnim sjajem iz srca tame.

U meni je podijeljeno vrijeme, zaustavilo se na rubovima vjetra i kiše ne pokazujući mi svoje znakove gdje bih mogla kroz to nebo pogledati u zaustavljene misli što se ne predaju, već me kao tama obavijaju i znakovito se oko mene savijaju.

Postoji li svijet na kraju duge ili je to tek priča zaspalog Sna pred zoru?

Na duši nema tragova, tek jedan rub prošlosti polako umire pod zvijezdama noći, tek jedan tren i znam, više izdržati neću moći.

Sve se zauvijek mimoilazi u prolazu ljudskog govora, sve se zauvijek otuđilo i život mi preokrenulo.

KAMEN NIJE SAM

Bijeli san prostire svoje magle iznad zelenih očiju mojih koje su u tamnicama tuge beskrajno zaplovile čudnim snovima i zaustavile se pred oblikom anđela što ga je mudrac nacrtao u svom zagonetnom stihu.

Svjetlost male svijeće ne vjeruje u moje molitve, lelujava me zavodi i putem snova odvodi u nepoznate staze između breza koje spavaju ove hladne noći i zaboravljaju te stazice gdje je jedna mala duša šetala.

Kamen nije sam, riječ se pretvara u bol, a čovjek se pita, otkud mu hrabrost, da iz gorke šifre ljudskog grča ne zna pročitati poruku iz davnina.

Ne, neću ovih dana ići pokraj bijele crkve, jer se molitva u srcu rađa i beskrajno se nada uslišenju od Glasa Božjega.

Neka je tako ... svako vrijeme svoje nosi, svaka noć snove ne donosi, a kad ukrotim ove pramenove tuge, koji su se svili oko mene, znat ću da na nekom tihom mjestu čovjek nikad neće biti sam, jer sklopljeni savez između Neba i Zemlje ne raskida se tako lako.

Iz 10. zbirke "OČI PUNE ZVIJEZDA"; digitalne-knjige.com 2017.

<http://www.digitalne-knjige.com/varga10.php>

KAŽU

Kažu, bila sam tiha kao iz nekog starog stiha, a opet čudno mirna kao u crkvi što je smirna, tamjan i dim.

Kažu, bila sam uspomena na jedan davni san, a bio je jasan dan kad se sve dogodilo i sve se poklopilo.

Kažu, bila sam teška, tamna u duši i bijela u licu, sličila sam im na pticu, ali u duši se vihor rodio i moje snove pohodio.

Kažu i dalje sam tamna u duši, ali Njegova Svjetlost milosrdno tamu ruši i 'gorak med' oduzima toj tami koja uvijek neke duše mami, da se u nju zavuku i za nju se jeftino potuku.

Kažu, nema me više u tom očaju, kažu da sanjam o nekom raju gdje ću jednog dana leći ispod zelene vrbe i sakriti se u toj zelenoj kosi, pustiti Snu da me u raj nosi, a ranjene riječi poslati na sjever, neka se zalede i više nikoga ne povrijede.

SJEVERNI VJETROVI I OVA BIJELA ZIMA

Iz nekog kamena, oblika nepoznatog i čudnog, miruje moj nemir i očekuje me u budućim danima slavlja.

Znam, izgubila sam se u sjevernom vjetru i bijeloj zimi, zavukla sam se u plave velove starih ruševina koje još uvijek obavijaju auru duše, ali sve je to kao privid, iluzija i san.

Tek s One strane buja život i donosi mi poruke kroz snove pretvarajući ovaj svijet u iluziju, a Onu stranu u raj.

Svijeća polako dogorijeva na stolu, svjetlost se magličasto dotaknula mog ramena pa nestala, a neko čudno drveće gledam kroz prozor i progledavam u ovaj novi život gdje su me donijeli sjeverni vjetrovi i ova bijela zima.

ZNAT ĆU

Kad dobijem ružu od bijelog anđela, znat ću da sam otišla iz crno-bijele kompozicije strave i užasa i doplovila opet na neke čudne pješćane obale gdje se u daljini Nebo ne ogleda u mojim očima, već ga vidim u odblesku anđeoske crvene ruže.

DIOGEN pro culture magazine & DIOGEN pro art magazine -ISSN 2296-0929; ISSN 2296-0937
Publishers online and owners, Assoc. Prof. Dr & Dr. Honoris Causa Sabahudin Hadžialić and Peter Tase
E-mail: contact_editor@diogenpro.com / WWW: <http://www.diogenpro.com/>

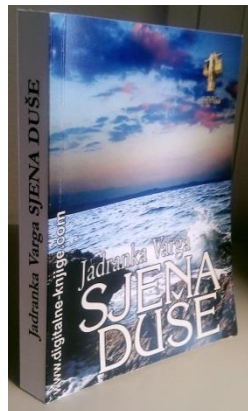
Nekako, sve mi se razlomilo u pogledu, sve se urušilo u duši, praznina caruje i ništa mi ne objavljuje, ali kad dobijem ružu od bijelog anđela, znat ću da sam opet poljubila sočne usne sudbine i da me Svjetlost miluje svojom ljepotom.

NEKOPIRATI

DO SADA OBJAVLJENE KNJIGE:

"SJENA DUŠE"

ISBN 978-953-7673-60-4 kod NSK RH

<http://www.digitalne-knjige.com/varga.php>

"PREDVORJE BIJELE TIŠINE"

ISBN 978-953-7889-28-9 kod NSK RH

<http://www.digitalne-knjige.com/varga2.php>

"GOLA ŽENA"

ISBN 978-953-7889-34-0 kod NSK RH

<http://www.digitalne-knjige.com/varga3.php>

"PLEŠAČ NA ŽICI"

ISBN 978-953-7889-53-1 kod NSK RH

<http://www.digitalne-knjige.com/varga4.php>

"NA TRGU PTICA"

ISBN 978-953-7889-83-8 kod NSK RH

<http://www.digitalne-knjige.com/varga5.php>

"DUŠA ANĐELA"

ISBN 978-953-8054-20-4 za tiskanu knjigu

ISBN 978-953-8054-21-1

Format: Exe (izvršna datoteka) za digitalnu objavu sve kod NSK RH

DIOGEN pro culture magazine & DIOGEN pro art magazine -ISSN 2296-0929; ISSN 2296-0937
Publishers online and owners, Assoc. Prof. Dr & Dr. Honoris Causa Sabahudin Hadžialić and Peter Tase
E-mail: contact_editor@diogenpro.com / WWW: <http://www.diogenpro.com/>

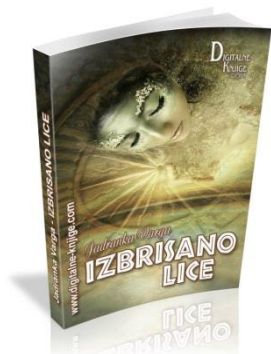

<http://www.digitalne-knjige.com/varga6.php>

NE KOPIRAJ!

"IZBRISANO LICE"

ISBN 978-953-8054-662 kod NSK RH

<http://www.digitalne-knjige.com/varga7.php>

"MOJ TAJNI SVIJET"

ISBN kod NSK RH su: 978-953-8054-81-5;

ISBN 978-953-8054-82-2

Format: Exe (izvršna datoteka) sve kod NSK RH

<http://www.digitalne-knjige.com/varga8.php>

„KAMEN NIJE SAM“

ISBN kod NSK RH 978-953-8100-30-7

DIOGEN pro culture magazine & DIOGEN pro art magazine -ISSN 2296-0929; ISSN 2296-0937
Publishers online and owners, Assoc. Prof. Dr & Dr. Honoris Causa Sabahudin Hadžialić and Peter Tase
E-mail: contact_editor@diogenpro.com / WWW: <http://www.diogenpro.com/>

<http://www.digitalne-knjige.com/varga9.php>

NE KOPIRAJ!

„POEZIJA SVEMIRA“ zajednička zbirka
Željka Košarić-Safiris, Jadranka Varga i dr. Zlatan Gavrilović Kovač
ISBN kod NSK RH 978-953-8100-54-3

<http://www.digitalne-knjige.com/poezijasvemira.php>

"OČI PUNE ZVIJEZDA"
ISBN kod NSK RH: 978-953-354-014-6

<http://www.digitalne-knjige.com/varga10.php>

"TAJNA BIJELIH SNOVA"
ISBN kod NSK RH:978-953-354-036-8

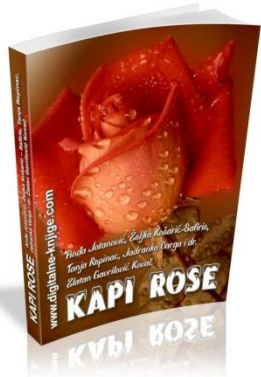

<http://www.digitalne-knjige.com/varga11.php>

“KAPI ROSE”

Anda Jotanović, Željka Košarić Safiris, Tanja Repinac, Jadranka Varga i
dr. Zlatan Gavrilović Kovač

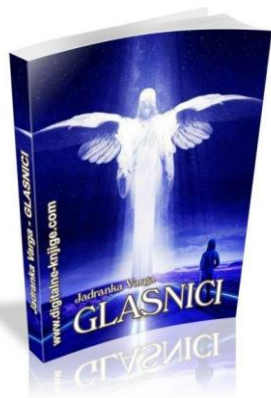
ISBN kod NSK RH: 978-953-354-062-7

<http://www.digitalne-knjige.com/kapirose.php>

"GLASNICI"

ISBN kod NSK RH: 978-953-354-076-4

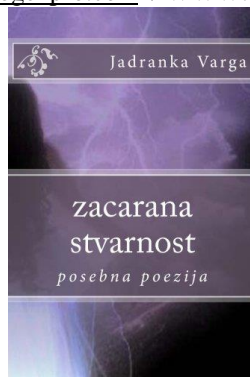
<http://www.digitalne-knjige.com/varga12.php>

ZAČARANA STVARNOST

ISBN-13: 978-1986004176 ISBN-10: 1986004171

“Your book has been assigned a CreateSpace ISBN.”

DIOGEN pro culture magazine & DIOGEN pro art magazine -ISSN 2296-0929; ISSN 2296-0937
Publishers online and owners, Assoc. Prof. Dr & Dr. Honoris Causa Sabahudin Hadžialić and Peter Tase
E-mail: contact_editor@diogenpro.com / WWW: <http://www.diogenpro.com/>

NEKOPIRATI

ISUS, TA VJEČNA ZVIJEZDA SJAJNA
ISBN broj: 978-953-354-118-1

<https://www.digitalne-knjige.com/varga13.php>

Puno hvala Uredništvu portala i magazina Diogen pro kultura što su mi dozvolili, da pošaljem svoje radove,

sa poštovanjem,

Jadranka Varga,
Slavka Batušića 3, Špansko,
10090 Zagreb, Hrvatska
e-mail: jadrankavarga5@gmail.com

15.11.2018.g.

PR
DIOGEN pro kultura
<http://www.diogenpro.com>